

**Історія Дар'ї Нікаш (Глазунової) – учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце в броні»**

Дар'я родом з маленького села Старченкове Донецької області. Її дитинство минуло серед широких степів і тихих вулиць, де кожен знав один одного по імені. Пізніше доля привела її до Маріуполя — міста, яке стало для неї не просто місцем проживання, а справжнім домом. Тут Дар'я вчилася, будувала плани, вірила, що попереду чекає тільки мирне життя. У думках ніколи не виникало бажання покидати Маріуполь, адже у цьому місті було все що потрібно для щасливого життя: море, заводи, університети, а також це місто славилось галасливими вулицями і нескінченною енергією.

Після закінчення університету Дар'я прийняла рішення підписати контракт із ЗСУ. Ця служба стала важливим кроком, частиною її вибору — бути поруч зі своєю Батьківщиною та захищати її.

Але початок повномасштабного вторгнення перекреслив звичний світ. Замість буднів служби вона опинилася в полоні. Спочатку був місяць в Оленівці. Потім довгих півроку в Донецьку. Ці сім місяців стали пеклом, яке важко описати словами. Кожен день чути було крики, удари, кроки по коридорах. Кожен день забирали когось з побратимів, і ніхто не знав чи повернуть їх.

Усіх ламали не тільки фізично, але й морально та вселяли думку, що України більше не існує, що про них ніхто не згадає. Контакт з зовнішнім світом не було зовсім.

Інформаційна ізоляція зводила з розуму. Ніхто не знав, чи живі рідні та близькі, що відбувається з сім'ями, і чи залишиться Дар'я сама живою. Це відчуття невідомості тиснуло найбільше.

Одного дня, всім заклеїли очі клейкою стрічкою і зв'язали руки і кудись повезли. До самого кінця ніхто не знав, куди везуть — додому чи на розстріл. І тільки, коли колона зупинилася на нейтральній території, дівчина почула слова, які неможливо забути. З прапорами і квітами всіх з обміну зустрічали люди і лунало: «Вітаємо вас вдома!»

Після обміну Дар'я продовжила службу. У 2024 році вийшла заміж, а незабаром звільнилася з армії. Але армія так просто не відпускає: вона назавжди залишається частиною її життя та погляду на світ.

Сьогодні Дар'я є членом волонтерської організації «Не словом, а ділом», і це для неї теж служба, але вже в мирній формі.

Історія Дар'ї — це шлях через біль і темряву до світла і віри. Вона вірить в свою країну, вірить в людей поруч і в те, що навіть найстрашніші випробування роблять всіх сильнішими.